Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (fjärde avdelningen)

den 21 mars 2012*

”Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik — Restriktiva åtgärder mot Islamiska republiken Iran i syfte att hindra kärnvapenspridning — Frysning av tillgångar — Talan om ogiltigförklaring — Motiveringsskyldighet — Rätten till försvar — Rätt till ett effektivt domstolsskydd — Oriktig bedömning — Bevisbörda och beviskrav”

I de förenade målen T-439/10 och T-440/10,

Fulmen, Teheran (Iran),

Fereydoun Mahmoudian, Teheran,

företrädda av advokaten A. Kronshagen,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av M. Bishop och R. Liudvinaviciute-Cordeiro, båda i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Europeiska kommissionen, företrädd av M. Konstantinidis och É. Cujo, båda i egenskap av ombud,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets beslut 2010/413/Gusp av den 26 juli 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av gemensam ståndpunkt 2007/140/Gusp (EUT L 195, 39), rådets genomförandeförordning (EU) nr 668/2010 av den 26 juli 2010 om genomförande av artikel 7.2 i förordning (EG) nr 423/2007 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 195, s. 25), rådets beslut 2010/644/Gusp av den 25 oktober 2010 om ändring av beslut 2010/413 (EUT L 281, s. 81), samt av rådets förordning (EU) nr 961/2010 av den 25 oktober 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning (EG) nr 423/2007 (EUT L 281, s. 1), i den del som dessa rättsakter rör sökandena, samt fastställelse av att sökandena har lidit skada av de nämnda rättsakterna, meddelar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av ordföranden I. Pelikánová (referent) samt domarna K. Jürimäe och M. van der Woude,

* Rättegångsspråk: franska.

justitiesekreterare: handläggaren C. Kristensen,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 23 november 2011,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Sökanden i mål T-439/10, Fulmen, är ett iranskt bolag som bland annat ägnar sig åt tillverkning av elektrisk utrustning.

2 Sökanden i mål T-440/10, Fereydoun Mahmoudian, är majoritetsaktieägare i och styrelseordförande för Fulmen.

Restriktiva åtgärder som vidtagits mot Islamiska republiken Iran

3 Målet rör de restriktiva åtgärder som införts för att utöva påtryckningar mot Islamiska republiken Iran för att denna ska upphöra med sin spridningskänsliga kärntekniska verksamhet och med att utveckla system för kärnvapenbärare (nedan kallad kärnvapenspridning).

4 Såvitt avser Europeiska unionen har rådet antagit gemensam ståndpunkt 2007/140/Gusp av den 27 februari 2007 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 61, s. 49) och förordning (EG) nr 423/2007 av den 19 april 2007 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 103, s. 1).

5 I artikel 5.1 b i den gemensamma ståndpunkten 2007/140 föreskrevs frysning av alla penningmedel och ekonomiska resurser tillhörande vissa kategorier av personer och enheter. I bilaga II till nämnda gemensamma ståndpunkt fanns en förteckning över dessa personer och enheter.

6 Vad gäller Europeiska gemenskapens befogenheter föreskrevs i artikel 7.2 i förordning nr 423/2007 frysning av penningmedel tillhörande de personer, enheter och organ angående vilka Europeiska unionens råd hade fastställt att de deltar i kärnvapenspridning enligt artikel 5.1 b i den gemensamma ståndpunkten 2007/140. Bilaga V till förordning nr 423/2007 utgjordes av en förteckning över de personer, enheter och organ vars penningmedel omfattades av denna frysning.

7 Den gemensamma ståndpunkten 2007/140 upphävdes genom rådets beslut 2010/413/Gusp av den 26 juli 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 195, s. 39).

8 I artikel 20.1 i beslut 2010/413 föreskrivs frysning av penningmedel för flera kategorier av enheter. Bestämmelsen rör bland annat de ”personer och enheter … som är engagerade i, är direkt knutna till eller ger stöd till [kärnvapenspridning], och de personer eller enheter som agerar på deras vägnar eller på deras uppdrag, eller de enheter som ägs eller kontrolleras av dem, inbegripet genom olagliga medel … enligt förteckningen i bilaga II”.

9 I artikel 19.1 i beslut 2010/413 föreskrivs restriktioner för inresa till medlemsstaternas territorium gentemot de personer som anges i bilaga II till beslutet.

10 Artikel 24.2–24.4 i beslut 2010/413 har följande lydelse:

”2. Om rådet beslutar att en person eller enhet ska vara föremål för åtgärder enligt artiklarna 19.1 b och 20.1 b ska det ändra bilaga II i enlighet med detta.

3. Rådet ska meddela sitt beslut till den person eller enhet som avses i [punkt 2], inklusive skälen till uppförandet i förteckningen, antingen direkt, om deras adress är känd, eller genom att ett meddelande offentliggörs, så att denna person eller enhet ges tillfälle att inge kommentarer.

4. Om kommentarer inges eller om väsentliga nya bevis framläggs ska rådet se över sitt beslut med anledning av dessa kommentarer och informera personen eller enheten om detta.”

11 Förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413 har ersatts av en ny förteckning i rådets beslut 2010/644/Gusp av den 25 oktober 2010 om ändring av beslut 2010/413 (EUT L 281, s. 81).

12 Förordning nr 423/2007 upphävdes genom rådets förordning (EU) nr 961/2010 av den 25 oktober 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 281, s. 1).

13 Artikel 16.2 i förordning nr 961/2010 har följande lydelse:

”Alla tillgångar och ekonomiska resurser som tillhör eller ägs, innehas eller kontrolleras av de personer, enheter och organ som förtecknas i bilaga VIII ska frysas. Bilaga VIII ska omfatta fysiska och juridiska personer, enheter och organ … om vilka det i enlighet med artikel 20.1 b i [beslut 2010/413] har fastställts att de

a) är engagerade i, är direkt knutna till eller ger stöd till [kärnvapenspridning] … eller ägs eller kontrolleras av en sådan person eller enhet eller ett sådant organ, inbegripet genom olagliga medel, eller agerar för deras räkning eller på deras uppdrag,

…”

14 I artikel 36.2–36.4 i förordning nr 961/2010 föreskrivs följande:

”2. Om rådet beslutar att i fråga om fysiska eller juridiska personer, enheter eller organ genomföra sådana åtgärder som avses i artikel 16.2 ska rådet ändra bilaga VIII i enlighet med detta.

3. Rådet ska meddela sitt beslut, inbegripet skälen för införandet i förteckningen, till den fysiska eller juridiska person, den enhet eller det organ som avses i [punkt 2] antingen direkt, om adressen är känd, eller genom att ett meddelande offentliggörs, så att sådana fysiska eller juridiska personer, enheter eller organ ges tillfälle att inge kommentarer.

4. Om kommentarer inges eller om väsentliga nya bevis framförs ska rådet se över sitt beslut och informera de fysiska eller juridiska personerna, enheterna eller organen i enlighet med detta.”

Restriktiva åtgärder mot sökandena

15 Alltsedan rådet antog beslut 2010/413 den 26 juli 2010 har sökandenas namn funnits med på förteckningen över personer, enheter och organ i tabell I i bilaga II till nämnda beslut.

16 Sökandenas namn uppfördes som en följd härav i förteckningen över personer, enheter och organ i tabell I i bilaga V till förordning nr 423/2007 genom rådets genomförandeförordning (EU) nr 668/2010 av den 26 juli 2010 om genomförande av artikel 7.2 i förordning nr 423/2007 (EUT L 195, s. 25). I och med att genomförandeförordning nr 668/2010 antogs, frystes sökandenas penningmedel och ekonomiska resurser.

17 I beslut 2010/413 angav rådet följande skäl vad avser Fulmen: ”Fulmen var involverat i installationen av elutrustning vid anläggningen i Qom/Fordow [Iran] då det ännu inte var klarlagt att denna anläggning existerade”. I genomförandeförordning nr 668/2010 användes följande formulering: ”Fulmen deltog i installation av elektrisk utrustning på anläggningen i Qom/Fordoo vid en tidpunkt då man ännu inte kände till att denna anläggning existerade.”

18 Vad rör Fereydoun Mahmoudian, anges följande motivering, både i beslut 2010/413 och i genomförandeförordning nr 668/2010: ”Direktör för Fulmen”.

19 Genom skrivelse av den 28 juli 2010 underrättade rådet Fulmen om att bolagets namn hade upptagits på förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413 och bilaga V till förordning nr 423/2007.

20 Genom skrivelser av den 26 augusti och den 14 september 2010 begärde Fereydoun Mahmoudian och Fulmen att rådet skulle ompröva beslutet att föra upp dem på förteckningarna i bilaga II till beslut 2010/413 respektive bilaga V till förordning nr 423/2007. De anmodade vidare rådet att ange på grund av vilka omständigheter det hade vidtagit restriktiva åtgärder mot dem.

21 Beslutet att föra upp sökandenas namn i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413 påverkades inte av beslut 2010/644.

22 Förordning nr 423/2007 upphävdes genom förordning nr 961/2010. Rådet förde därför upp Fulmens namn i punkt 13 i tabell B i bilaga VIII till sistnämnda förordning, medan Fereydoun Mahmoudians namn fördes upp i punkt 14 i tabell A i samma bilaga. Sökandenas tillgångar är därefter frysta enligt artikel 16.2 i förordning nr 961/2010.

23 Vad avser beslutat att föra upp Fulmen anges följande skäl i förordning nr 961/2010: ”Fulmen var involverat i installationen av elutrustning vid anläggningen i Qom/Fordoo då det ännu inte var klarlagt att denna anläggning existerade”. Vad avser Fereydoun Mahmoudian anges följande skäl: ”Direktör för Fulmen”.

24 Genom skrivelse av den 28 oktober 2010 besvarade rådet sökandenas skrivelser av den 26 augusti och den 14 september 2010. Rådet uppgav då att det hade omprövat sitt beslut men funnit att sökandenas begäran om att bli strukna från förteckningarna i bilaga II till beslut 2010/413 och bilaga VIII till förordning nr 961/2010 (nedan kallade de angripna förteckningarna) skulle avslås. Rådet preciserade härvid att eftersom handlingarna i ärendet inte innehöll några uppgifter om nya omständigheter som motiverade en ändring av rådets inställning omfattades sökandena även fortsättningsvis av de restriktiva åtgärder som föreskrivs i nämnda rättsakter. Rådet angav vidare att dess beslut att bibehålla sökandenas namn på de angripna förteckningarna inte grundades på några andra skäl än de som anges i nämnda rättsakter.

Förfarandet och sökandenas yrkanden

25 Sökandena har väckt talan i de båda målen genom ansökningar som inkom till tribunalens kansli den 24 september 2010.

26 Europeiska kommissionen ansökte genom handlingar som inkom till tribunalens kansli den 17 januari 2011 om att få intervenera i målen till stöd för rådets yrkanden. Ordföranden på tribunalens fjärde avdelning beslutade den 8 mars 2011 att bifalla ansökan.

27 Ordföranden på tribunalens fjärde avdelning beslutade den 15 november 2011 att förena målen T-439/10 och T-440/10, vad gäller det muntliga förfarandet och domen, i enlighet med artikel 50 i tribunalens rättegångsregler.

28 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens muntliga frågor vid förhandlingen den 23 november 2011.

29 Sökandena har i sina ansökningar yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara beslut 2010/413 och genomförandeförordning nr 668/2010 i de delar som rör dem, och

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

30 Sökandena har i sina repliker utvidgat sin talan genom att yrka att tribunalen ska

— ogiltigförklara beslut 2010/644 och förordning nr 961/2010 i de delar som rör dem, och

— fastställa att sökandena har lidit skada genom de angripna rättsakterna.

31 Rådet och kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan i de båda målen och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

32 Sökandena har anfört fyra grunder till stöd för sin talan. Den första grunden rör åsidosättande av motiveringsskyldigheten, rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd. Den andra grunden rör felaktig rättstillämpning som består i att den nationella behöriga myndigheten inte har fattat ett föregående beslut. Den tredje grunden rör oriktig bedömning av sökandenas inblandning i potentiell kärnvapenspridning. Den fjärde grunden rör den ekonomiska och ideella skada som de angripna rättsakterna har medfört för sökandena.

33 Sökandena drog vid förhandlingen tillbaka den andra grunden, vilket antecknades i förhandlingsprotokollet.

34 Rådet och kommissionen anser att sökandenas grunder saknar stöd.

35 Tribunalen måste innan den prövar de grunder som sökandena har anfört avgöra huruvida vissa yrkanden, grunder och argument kan upptas till sakprövning.

Upptagande till sakprövning

Frågan huruvida yrkandet om ogiltigförklaring av beslut 2010/644 och av förordning nr 961/2010 kan upptas till sakprövning

36 Såsom framgår av punkterna 11 och 12 ovan har, efter det att talan i målen hade väckts, förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413 ersatts av en ny förteckning, som fastställts i beslut 2010/644, samtidigt som förordning nr 423/2007 har upphävts och ersatts av förordning nr 961/2010. Sökandena har begärt att kunna få ändra sina ursprungliga yrkanden, så att deras respektive talan avser ogiltigförklaring av dessa fyra rättsakter (nedan, tillsammans, kallade ”de angripna rättsakterna”).

37 Tribunalen erinrar härvid om att, när ett beslut eller en förordning som direkt och personligen berör en enskild under förfarandets gång ersätts med en annan rättsakt med samma föremål, den sistnämnda rättsakten ska betraktas som en ny omständighet som ger sökanden möjlighet att anpassa sina yrkanden och grunder. Det skulle nämligen strida mot god rättskipning och processekonomiska krav att tvinga sökanden att väcka en ny talan. Det skulle dessutom vara oskäligt om institutionen i fråga, för att undslippa den kritik mot en rättsakt som har framförts i en ansökan som getts in till unionsdomstolen, skulle kunna ändra rättsakten eller byta ut den mot en annan och under förfarandet åberopa denna ändring eller detta byte för att frånta motparten möjligheten att utvidga sina ursprungliga yrkanden och grunder till att avse den senare rättsakten, eller att anföra ytterligare

yrkanden och grunder gentemot denna (se, analogt, tribunalens dom av den 23 oktober 2008 i mål T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran mot rådet, REG 2008, s. II-3019, punkt 46 och där angiven rättspraxis).

38 I enlighet med denna rättspraxis ska sökandenas begäran i de två målen bifallas och respektive talan således, då det muntliga förfarandet avslutades, anses avse även ogiltigförklaring av beslut 2010/644 och förordning nr 961/2010, i den del dessa rättsakter berör sökandena, samt parterna tillåtas att ändra sina yrkanden, grunder och argument mot bakgrund av denna nya omständighet. För parterna innebär detta att de har rätt att framställa ytterligare yrkanden samt att åberopa ytterligare grunder och argument (se, analogt, domen i det ovan i punkt 37 nämnda målet People's Mojahedin Organization of Iran mot rådet, punkt 47).

Frågan huruvida sökandenas andra yrkande och den fjärde grunden kan upptas till sakprövning

39 Sökandenas andra yrkande går ut på att tribunalen ska fastställa att sökandena har lidit skada genom de angripna rättsakterna.

40 Sökandena har vid förhandlingen preciserat att syftet med deras andra yrkande är att få till stånd en fastställelsedom och att den fjärde grunden anförts som stöd för detta yrkande.

41 I unionens processrätt finns det emellertid inget rättsmedel som gör det möjligt för domstolen att ta ställning via en allmän eller principiell förklaring (förstainstansrättens dom av den 15 december 2005 i mål T-33/01, Infront WM mot kommissionen, REG 2005, s. II-5897, punkt 171, och förstainstansrättens beslut av den 3 september 2008 i mål T-477/07, Cofra mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 21). Det andra yrkandet och den fjärde grunden ska således avvisas, eftersom det är uppenbart att tribunalen saknar behörighet att pröva dem.

Frågan huruvida argumentet, i mål T-439/10, att Fulmen inte deltagit i arbetet vid anläggningen i Qom/Fordoo, kan upptas till sakprövning

42 Rådet och kommissionen har i mål T-439/10 hävdat att Fulmen, före repliken, inte uttryckligen förnekat att bolaget hade deltagit i arbetet vid anläggningen i Qom/Fordoo. Fulmens argument i denna fråga utgör således en ny grund och kan därför enligt artikel 48.2 i rättegångsreglerna inte upptas till sakprövning.

43 Fulmen har emellertid i punkt 3 i sin ansökan gjort gällande att bolaget ”aldrig på något sätt … har deltagit i något program med anknytning till kärnteknik eller ballistiska missiler i Iran”. Denna formulering innebär med nödvändighet att Fulmen bestrider att bolaget har deltagit i arbetet vid anläggningen i Qom/Fordoo, vilket är det enda beteende som rådet har lagt Fulmen till last vad avser den aktuella verksamheten.

44 Samma slutsats gör sig gällande eftersom Fulmen i punkterna 30 och 31 i ansökan har ifrågasatt om rådet hade verkliga och välgrundade skäl för sitt beslut att vidta restriktiva åtgärder gentemot bolaget. Påståendet att Fulmen har deltagit i arbetet vid anläggning i Qom/Fordoo är det enda skäl som denna institution har anfört för sitt beslut att föra upp Fulmen i de angripna förteckningarna.

45 Fulmen ska därför, redan i sin ansökan, anses ha ifrågasatt påståendet att bolaget deltagit i arbetet vid anläggningen i Qom/Fordoo, vilket innebär att bolagets argument i denna fråga inte utgör en ny grund, i den mening som avses i artikel 48.2 i rättegångsreglerna.

46 Tribunalen ogillar därför rådets och kommissionens invändning om rättegångshinder.

Prövning i sak

Den andra grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten, rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd

47 Sökandena har hävdat att de angripna rättsakterna inte innehåller en tillräcklig motivering i de delar som rör sökandena, att deras rätt till försvar inte har beaktats i det förfarande som ledde fram till att de antogs och att rådet också har åsidosatt deras rätt till ett effektivt domstolsskydd genom att inte underrätta dem om vilka omständigheter som har lagts dem till last. Fereydoun Mahmoudian har i mål T-440/10 även åberopat den omständigheten att de första rättsakterna med beslut om att hans tillgångar skulle frysas inte har meddelats honom personligen.

– Motiveringsskyldigheten

48 Skyldigheten att motivera en rättsakt som går någon emot – vilken föreskrivs i artikel 296 andra stycket FEUF och, mer specifikt i förevarande mål, i artikel 24.3 i beslut 2010/413, artikel 15.3 i förordning nr 423/2007 och i artikel 36.3 i förordning nr 961/2010 – syftar dels till att ge den som berörs av rättsakten tillräckliga upplysningar för att kunna bedöma om den är välgrundad eller om den eventuellt är behäftad med ett fel som innebär att dess giltighet kan ifrågasättas vid unionsdomstolen, dels till att göra det möjligt för unionsdomstolen att pröva rättsaktens lagenlighet. Denna motiveringsskyldighet utgör en grundläggande princip i unionsrätten från vilken undantag endast får göras på grund av tvingande hänsyn. Den berörde ska därför i princip underrättas om skälen samtidigt som vederbörande underrättas om den rättsakt som går honom eller henne emot, och en brist i detta avseende kan inte rättas till genom att den berörde underrättas om skälen för rättsakten under förfarandet vid unionsdomstolen (se, för ett liknande resonemang, tribunalens dom av den 14 oktober 2009 i mål T-390/08, Bank Melli Iran mot rådet, REG 2009, s. II-3967, punkt 80 och där angiven rättspraxis).

49 Om inte tvingande hänsyn hänförliga till unionens eller dess medlemsstaters säkerhet eller till upprätthållandet av deras internationella förbindelser utgör hinder för att uppge vissa omständigheter, är rådet enligt artikel 15.3 i förordning nr 423/2007 och artikel 36.3 i förordning nr 961/2010 följaktligen skyldigt att underrätta en enhet som omfattas av en åtgärd enligt artikel 15.3 i förordning nr 423/2007 eller artikel 16.2 i förordning nr 961/2010 om de specifika och konkreta skäl som enligt rådet innebär att bestämmelsen är tillämplig på den berörda enheten. Rådet ska sålunda ange de faktiska och rättsliga omständigheter som utgör den rättsliga grunden för åtgärden samt de överväganden som fått rådet att vidta densamma (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet Bank Melli Iran mot rådet, punkt 81 och där angiven rättspraxis).

50 Motiveringen ska dessutom vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet och till det sammanhang i vilket den har antagits. Frågan huruvida kravet på motivering är uppfyllt ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälen och det intresse av att få förklaringar som de till vilka rättsakten är riktad, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av den, kan ha. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av huruvida en motivering är tillräcklig inte ska ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse, utan även utifrån sammanhanget och samtliga rättsregler på det ifrågavarande området. En rättsakt som går någon emot ska anses vara tillräckligt motiverad om den har tillkommit i ett sammanhang som är känt för den berörde, så att denne har möjlighet att förstå innebörden av den åtgärd som vidtas gentemot honom eller henne (se domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet Bank Melli Iran mot rådet, punkt 82 och där angiven rättspraxis).

51 I förevarande fall framgår det av motiveringen till de angripna rättsakterna dels att de restriktiva åtgärderna riktats mot Fulmen på grund av att bolaget har levererat elektrisk utrustning till anläggningen i Qom/Fordoo, dels att de riktats mot Fereydoun Mahmoudian i egenskap av direktör för Fulmen.

52 Även om det är fråga om en kortfattad motivering, så uppfyller den ändå de krav som har uppställts i rättspraxis enligt vad som framgår nedan. Sökandena har genom motiveringen nämligen fått reda på vilka handlingar som läggs Fulmen till last och fått möjlighet att bestrida påståendet att det har gjort sig skyldig till dessa handlingar eller att de är av relevans. Av motiveringen framgår vidare att Fereydoun Mahmoudian omfattas av de restriktiva åtgärderna på grund av det inflytande han anses utöva över Fulmen i sin påstådda roll som direktör för detta bolag.

53 Innehållet i sökandenas ansökningar i målen visar också att motiveringen är tillräcklig. Sökandenas argument mot beslutet att föra upp dem i de angripna förteckningarna rör nämligen just frågan huruvida Fulmen verkligen har deltagit i arbetet vid anläggningen i Qom/Fordoo och Fereydoun Mahmoudians ställning inom Fulmen.

54 Sökandena har emellertid anfört ytterligare två invändningar.

55 Både Fulmen och Fereydoun Mahmoudian har hävdat att motiveringen inte stöds av någon bevisning, varför de endast har fått möjlighet att bedöma åtgärdernas innehåll men däremot inte huruvida åtgärderna är välgrundade.

56 Frågan rörande motiveringen av de angripna rättsakterna är emellertid fristående från frågan rörande bevisningen avseende det beteende som har lagts sökandena till last, nämligen de omständigheter som nämndes i dessa rättsakter och kvalificeringen av dessa omständigheter som ett stöd till kärnvapenspridning (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 16 november 2011 i mål C-548/09 P, Bank Melli Iran mot rådet, ej offentliggjort i rättsfallssamlingen, punkt 88).

57 Frågan huruvida motiveringen av de angripna rättsakterna stöds av bevisning är således av relevans för den tredje grunden, i vilken det görs gällande att rådet har gjort en felaktig bedömning av vilken roll sökandena har spelat för eventuell kärnvapenspridning. Denna fråga saknar dock relevans inom ramen för förevarande grund.

58 Fereydoun Mahmoudian har gjort gällande att det förekommer flera fel i sakuppgifterna rörande hans person i motiveringen av de angripna förteckningarna. Han har härvid särskilt anmärkt att han inte längre är direktör för Fulmen.

59 Tribunalen anmärker härvid att det måste göras åtskillnad mellan de två typer av uppgifter som förekommer rörande Fereydoun Mahmoudian.

60 För det första, vad gäller de uppgifter som rör Fereydoun Mahmoudians identitet, det vill säga om hans pass och hans medborgarskap, bekräftar den omständigheten att han har väckt talan vid tribunalen att han har förstått att han berörs av de angripna rättsakterna. Fereydoun Mahmoudian har inte heller anfört några argument i syfte att visa att felaktigheter i de aktuella uppgifterna, vilka inte heller har bestritts av rådet, har gjort det svårare för honom att förstå vad rådet har lagt honom till last. Det finns således ingen grund för att förklara att dessa felaktigheter innebär att motiveringsskyldigheten har åsidosatts.

61 För det andra har Fereydoun Mahmoudian, vad rör hans invändningar mot påståendet att han är direktör för Fulmen, gjort gällande att de faktiska omständigheter som rådet har gjort gällande inte stämmer. Såsom tribunalen har konstaterat i punkt 56 ovan är frågan huruvida motiveringen av de angripna rättsakterna är tillräcklig skild från frågan huruvida samma motivering är välgrundad (se, för ett liknande resonemang, tribunalens dom av den 7 november 1997 i mål T-84/96, Cipeke mot kommissionen, REG 1997, s. II-2081, punkt 47), varför argumentet att Fereydoun Mahmoudian inte längre är direktör för Fulmen är verkningslöst inom ramen för denna grund.

62 Invändningen om åsidosättande av motiveringsskyldigheten är således delvis ogrundad och delvis verkningslös.

– Omständigheten att Fereydoun Mahmoudian inte personligen har delgetts beslut 2010/413 och genomförandeförordning nr 668/2010

63 Fereydoun Mahmoudian har hävdat att de första rättsakterna med beslut om att hans tillgångar ska frysas, det vill säga beslut 2010/413 och genomförandeförordning nr 668/2010, inte har meddelats honom personligen utan endast offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

64 Enligt artikel 15.3 i förordning nr 423/2007, vilken trädde i kraft samtidigt som genomförandeförordning nr 668/2010 antogs, ska rådet ange individuella och specifika skäl för de beslut som har antagits enligt punkt 2 i denna förordning och underrätta berörda personer, enheter och organ om dessa. Motsvarande bestämmelse förekommer även i artikel 24.3 i beslut 2010/413.

65 Även om rådet i princip var skyldigt att uppfylla sin skyldighet enligt artikel 15.3 i förordning nr 423/2007 genom personlig underrättelse, innehåller denna bestämmelse inget bestämt formkrav, eftersom det i denna bestämmelse inte talas om någon annan skyldighet än skyldigheten att ”underrätta” den berörde om att denne har förts upp i de angripna förteckningarna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 november 2011 i det ovan i punkt 56 nämnda målet Bank Melli Iran mot rådet, punkterna 52 och 56). På samma sätt anges i artikel 24.3 i beslut 2010/413 endast att rådet ”ska meddela sitt beslut”.

66 Det som härvid är av betydelse är att dessa bestämmelser ges en ändamålsenlig verkan (se, analogt, dom av den 16 november 2011 i det ovan i punkt 56 nämnda målet Bank Melli Iran mot rådet, punkt 56).

67 I förevarande fall har det inte bestritts att Fereydoun Mahmoudian inte personligen har meddelats beslut 2010/413 och genomförandeförordning nr 668/2010. Parterna tvistar emellertid om huruvida rådet kände till Fereydoun Mahmoudians adress och, i förekommande fall, var skyldigt att på eget initiativ försöka ta reda på den.

68 Trots att beslutet inte har meddelats Fereydoun Mahmoudian personligen står det emellertid klart att han har kunnat yttra sig över de restriktiva åtgärder som rådet vidtagit mot honom, vilket skedde i skrivelse av den 26 augusti 2010, det vill säga inom den föreskrivna fristen. Fereydoun Mahmoudian har också inom föreskriven frist väckt talan vid tribunalen om ogiltigförklaring av beslut 2010/413 och av genomförandeförordning nr 668/2010. Fereydoun Mahmoudian har inte heller anfört några konkreta argument för sitt påstående att den omständigheten att han inte personligen meddelats de aktuella rättsakterna har försvårat hans försvar gentemot rådet i det administrativa förfarandet eller vid tribunalen.

69 Tribunalen anser därför att Fereydoun Mahmoudian, oavsett om rådet kände till hans adress eller var skyldigt att ta reda på den, inte har hindrats från att få reda på de individuella och specifika skälen för att restriktiva åtgärder vidtogs mot honom, trots att skyldigheten enligt artikel 24.3 i beslut 2010/413 och artikel 15.3 i förordning nr 423/2007 inte har uppfyllts. Den omständigheten att Fereydoun Mahmoudian inte personligen har meddelats beslut 2010/413 och genomförandeförordning nr 668/2010 kan således inte utgöra grund för att ogiltigförklara dessa rättsakter.

70 Fereydoun Mahmoudians argument på denna punkt är således verkningslösa.

– Principen om iakttagandet av rätten till försvar

71 Enligt fast rättspraxis utgör iakttagandet av rätten till försvar, och särskilt rätten att yttra sig, i alla förfaranden som inleds mot en enhet som kan leda till en rättsakt som går enheten emot, en grundläggande princip i unionsrätten som ska iakttas även om förfarandet i fråga inte är reglerat (domen av den 14 oktober 2009 i det ovan i punkt 48 nämnda målet Bank Melli Iran mot rådet, punkt 91).

72 Principen om iakttagande av rätten till försvar kräver dels att den berörda enheten i största möjliga utsträckning underrättas om omständigheter som görs gällande gentemot den till stöd för den rättsakt som går enheten emot, dels att göra det möjligt för den att göra gällande sin ståndpunkt i detta avseende (se, analogt, tribunalens dom av den 12 december 2006 i mål T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mot rådet, REG 2006, s. II-4665, nedan kallad domen i målet OMPI, punkt 93).

73 Rådet och kommissionen har hävdat att principen om iakttagande av rätten till försvar inte är tillämplig i förevarande fall. De har med hänvisning till tribunalens dom av den 19 maj 2010 i mål T-181/08, Tay Za mot rådet (REU 2010, s. II-1965), punkterna 121–123, gjort gällande att de restriktiva åtgärderna inte har vidtagits mot sökandena på grund av deras egen verksamhet, utan på grund av att de ingår i en generell kategori av personer och enheter. Förfarandet för att vidta restriktiva åtgärder inleddes således inte mot sökandena, i den mening som avses i ovan i punkt 71 angiven rättspraxis, och sökandena kan därför inte åberopa rätten till försvar eller kan endast åberopa den i begränsad omfattning.

74 Detta argument saknar stöd.

75 Det framgår nämligen av motiveringen till de angripna rättsakterna att de restriktiva åtgärderna mot sökandena grundas på påståendet om att Fulmen har deltagit i arbetet vid anläggningen i Qom/Fordoo och om Fereydoun Mahmoudians inflytande över Fulmen. Till skillnad från vad som var fallet i det ovan, i punkt 73, nämnda målet Tay Za mot rådet, har de restriktiva åtgärderna riktats mot sökandena på grund av att de antas själva ha deltagit i kärnvapenspridning, och inte på grund av att de ingår i en generell kategori av personer och enheter som är knutna till Islamiska republiken Iran.

76 Resonemanget i punkterna 121–123 i domen i det ovan i punkt 73 nämnda målet Tay Za mot rådet kan således inte överföras på förevarande fall.

77 I artikel 24.3 och 24.4 i beslut 2010/413, artikel 15.3 i förordning nr 423/2007 och artikel 36.3 och 36.4 i förordning nr 961/2010 förskrivs i vilket fall som helst bestämmelser om skydd för rätten till försvar för enheter mot vilka restriktiva åtgärder vidtas med stöd av dessa rättsakter. Unionsdomstolen prövar sedan huruvida dessa rättigheter har iakttagits (domen av den 14 oktober 2009 i det ovan i punkt 48 nämnda målet Bank Melli Iran mot rådet, punkt 37).

78 Sökandena kan således inte åberopa principen om iakttagande av rätten till försvar i förevarande fall.

79 Sökandena har i detta sammanhang gjort gällande att rådet, när beslut 2010/413 och genomförandeförordning nr 668/2010 antogs, inte upplyste dem om vilka omständigheter som läggs dem till last och inte beredde dem tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt framföra sina synpunkter.

80 Vad avser en första rättsakt med beslut om att en enhets tillgångar ska frysas ska enligt rättspraxis de omständigheter som läggs den berörde till last anges samtidigt som den aktuella rättsakten antas eller så snart som möjligt därefter. Den berörda enheten har även rätt att, på begäran, yttra sig över dessa omständigheter när väl rättsakten har antagits (se, för ett liknande resonemang och analogt, domstolens dom av den 3 september 2008 i de förenade målen C-402/05 P och C-415/05 P, Kadi och Al Barakaat International Foundation mot rådet och kommissionen, REG 2008, s. I-6351, punkt 342, och domen i det ovan i punkt 72 nämnda målet OMPI, punkt 137).

81 I förevarande fall har de första rättsakterna med beslut om att sökandenas tillgångar ska frysas, det vill säga beslut 2010/413 och genomförandeförordning nr 668/2010, meddelats Fulmen individuellt den 28 juli 2010. Vad rör Fereydoun Mahmoudian framgår det av punkterna 67–69 ovan att den omständigheten att han inte personligen meddelats de berörda rättsakterna inte hindrat honom från att ta del av de individuella och specifika skälen varför restriktiva åtgärder har antagits mot honom, vilket innebär att denna omständighet inte har påverkat hans rätt till försvar.

82 I frågan om innehållet i de upplysningar om vilka omständigheter som har lagts sökandena till last och meddelats dem, har sökandena angett att rådet, trots deras begäran i skrivelser av den 26 augusti och den 14 september 2010, inte har försett dem med de upplysningar, särskilt i form av skriftlig bevisning, som rådet har lagt till grund för sitt beslut att vidta restriktiva åtgärder mot dem.

83 Rådet har härvid, i sina svar på dessa skrivelser, angett att det inte har tillgång till andra upplysningar än de som har angetts i de angripna rättsakterna.

84 Tvärtemot vad sökandena har hävdat innebär denna upplysning inte att sökandenas rätt till försvar ska anses ha åsidosatts. Rådet har nämligen inte försämrat sökandenas möjlighet att försvara sig genom att inte underrätta dem om att den hade tillgång till vissa upplysningar eller genom att dölja deras innehåll för dem, vad avser de upplysningar på vilka rådet har grundat sina påståenden. Rådet har tvärtom, genom att erkänna att det inte har tillgång till ytterligare upplysningar, gett sökandena möjlighet att åberopa denna omständighet, såsom de har gjort inom ramen för den tredje grunden.

85 Vad avser sökandenas rätt att på ett ändamålsenligt sätt framföra sina synpunkter konstaterar tribunalen att sökandena, efter det att rådet antog de första rättsakterna med beslut om att sökandenas tillgångar ska frysas den 26 juli 2010, sände rådet två skrivelser av den 26 augusti och den 14 september 2010, i vilka sökandena angav sina argument och begärde att de restriktiva åtgärder som vidtagits mot dem skulle upphävas. Rådet svarade i skrivelser av den 28 oktober 2010. Tribunalen konstaterar därför att sökandenas rätt att på ett ändamålsenligt sätt framföra sina synpunkter inte har åsidosatts.

86 Talan kan således inte bifallas med stöd av invändningen om åsidosättande av sökandenas rätt till försvar.

– Rätten till ett effektivt domstolsskydd

87 Principen om ett effektivt domstolsskydd är en allmän princip i unionsrätten. Den har sitt ursprung i medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner och har stadfästs i artiklarna 6 och 13 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950, och i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (EUT C 303, 2007, s. 1). För att domstolsprövningen ska vara effektiv krävs det att den aktuella unionsmyndigheten i så stor utsträckning som möjligt upplyser den berörda enheten om skälen för den restriktiva åtgärden, antingen vid den tidpunkt när åtgärden beslutas eller i vart fall så snart som möjligt efter nämnda tidpunkt, i syfte att göra det möjligt för den berörda enheten att inom föreskriven frist utöva sin rätt att väcka talan. Iakttagandet av skyldigheten att upplysa om sådana skäl är nödvändigt för att de personer till vilka de restriktiva åtgärderna riktar sig ska kunna ta till vara sina rättigheter under bästa möjliga förutsättningar och, med kännedom om samtliga omständigheter, kunna avgöra huruvida det finns anledning att väcka talan vid unionsdomstolen. Iakttagandet av denna skyldighet är även nödvändigt för att gemenskapsdomstolen fullt ut ska kunna genomföra den legalitetskontroll av den aktuella rättsakten som det åligger den att göra (se, för ett liknande resonemang och analogt, domen i det ovan i punkt 80 nämnda målet Kadi och Al Barakaat International Foundation mot rådet och kommissionen, punkterna 335–337 och där angiven rättspraxis).

88 I förevarande fall framgår det av punkterna 51–62 ovan att de angripna rättsakterna innehöll tillräckligt preciserade upplysningar om varför restriktiva åtgärder vidtagits mot sökandena.

89 Dessa skäl har därefter meddelats Fulmen individuellt. Var rör Fereydoun Mahmoudian framgår det av punkterna 67–69 att den omständigheten att han inte meddelats beslut 2010/413 och genomförandeförordning nr 668/2010 personligen inte har påverkat hans rättigheter i förfarandet, däribland rätten till ett effektivt domstolsskydd.

90 Tribunalen har slutligen full möjlighet att pröva huruvida de angripna rättsakterna är lagenliga.

91 Tribunalen anser därför att invändningen att sökandenas rätt till ett effektivt domstolsskydd har åsidosatts saknar stöd.

92 Mot bakgrund av vad som anförts ovan kan talan inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den tredje grunden: Oriktig bedömning av sökandenas inblandning i kärnvapenspridning

93 Sökandena har i sin tredje grund gjort gällande att rådet har gjort en oriktig bedömning när det kom fram till att sökandena främjat kärnvapenspridning.

94 Sökandena har anfört två skäl för denna ståndpunkt. Sökandena har i sitt första argument i de båda målen bestritt påståendet att Fulmen har deltagit i arbetet vid anläggningen i Qom/Fordoo samt hävdat att rådet inte har anfört någon bevisning till stöd härför.

95 Rådet har hävdat att Fulmen har deltagit i installationen av elektrisk utrustning på anläggningen i Qom/Fordoo. Rådet har vid den muntliga förhandlingen tillagt att det inte kan krävas att rådet ska bevisa detta påstående. Enligt rådet ska unionsdomstolen endast pröva huruvida de skäl som har anförts för de restriktiva åtgärderna är ”sannolika”. Detta är fallet i förevarande mål, eftersom Fulmen är ett bolag som sedan länge är verksamt på den iranska marknaden för elektrisk utrustning och har ett stort antal anställda.

96 Tribunalen erinrar härvid om att domstolsprövningen av en rättsakts laglighet, när rättsakten innebär att restriktiva åtgärder vidtas mot en enhet, även omfattar bedömningen av de fakta och omständigheter som har åberopats som grund för beslutet, dels prövningen av den bevisning och de uppgifter som ligger till grund för nämnda bedömning. Om rättsakten ifrågasätts ankommer det på rådet att ange dessa fakta och omständigheter, så att unionsdomstolen kan pröva dem (se, för ett liknande resonemang, domen av den 14 oktober 2009 i det ovan i punkt 48 nämnda målet Bank Melli Iran mot rådet, punkterna 37 och 107).

97 I motsats till vad rådet har hävdat ska förevarande laglighetsprövning inte begränsas till frågan huruvida de angivna skälen är ”sannolika” i abstrakt mening, utan måste inbegripa frågan huruvida skälen har tillräckligt stöd av bevisning och konkreta upplysningar.

98 Rådet har inte heller stöd för sitt påstående att det inte behöver ange sådana upplysningar.

99 Rådet har härvid hävdat att de restriktiva åtgärderna mot sökandena har beslutats på förslag från en medlemsstat i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 23.2 i beslut 2010/413. Denna omständighet ändrar dock inte det faktum att de angripna rättsakterna har antagits av rådet, som således måste försäkra sig om att det är motiverat att anta dem, i förekommande fall genom att begära att den berörda medlemsstaten inkommer med nödvändig bevisning och nödvändiga upplysningar.

100 Rådet kan för det andra inte invända att de aktuella upplysningarna kommer från hemliga källor, som således inte får avslöjas. Denna omständighet skulle kunna anföras för restriktioner vad avser att överlämna sådana upplysningar till sökandena eller deras advokater, men med hänsyn till den avgörande roll som domstolsprövningen har vad avser restriktiva åtgärder, måste unionsdomstolen kunna pröva frågan huruvida sådana åtgärder är lagenliga och välgrundade, utan hinder av att det påstås att bevisning eller andra uppgifter som rådet har använt sig av är hemliga eller på annat sätt konfidentiella (se, analogt, domen i det ovan i punkt 72 nämnda målet OMPI, punkt 155). Rådet kan vidare inte grunda en rättsakt som innehåller ett beslut om restriktiva åtgärder på uppgifter eller omständigheter i det relevanta ärendet som en medlemsstat har överlämnat, om medlemsstaten inte

är beredd att tillåta att de överlämnas till unionsdomstolen, vilken är behörig att kontrollera detta besluts lagenlighet (se, analogt, tribunalens dom av den 4 december 2008 i mål T-284/08, People's Mojahedin Organization of Iran mot rådet, REG 2008, s. II-3487, punkt 73).

101 Rådet har för det tredje fel i sitt påstående att det inte kan krävas att rådet ska behöva lägga fram bevis för att en enhet har varit involverad i kärnvapenspridning, med hänvisning till att det är fråga om verksamhet som sker i det fördolda. För att restriktiva åtgärder ska kunna föreslås med stöd av artikel 23.2 i beslut 2010/413, måste den berörda medlemsstaten eller unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik ha bevisning eller andra upplysningar som enligt statens eller representantens mening visar att den berörda enheten är involverad i kärnvapenspridning. Rådets eventuella svårigheter att bevisa involveringen kan i förekommande fall påverka det beviskrav som kan avkrävas rådet. Sådana svårigheter kan däremot inte helt befria rådet från sin bevisbörda.

102 Rådet har i förevarande fall inte lagt fram någon upplysning eller bevisning som stöd för det skäl som åberopas i de angripna rättsakterna. Rådet har självt medgett att det är fråga om rena påståenden, vilka inte stöds av någon bevisning, om att Fulmen har installerat elektrisk utrustning på anläggningen i Qom/Fordoo vid en tidpunkt då det ännu inte var känt att denna anläggning existerade.

103 Tribunalen konstaterar därför att rådet inte har bevisat att Fulmen har deltagit i arbetet vid anläggningen i Qom/Fordoo, varför tribunalen finner att det finns stöd för den tredje grunden, utan att Fereydoun Mahmoudians andra argument i mål T-440/10, angående dennes ställning i Fulmen, behöver prövas.

104 Rådet har i de angripna rättsakterna inte anfört några andra omständigheter till stöd för sitt beslut att vidta restriktiva åtgärder mot Fulmen och Fereydoun Mahmoudian. De ska därför ogiltigförklaras i de delar som rör sökandena.

105 Vad rör rättsverkningar i tiden av förevarande dom om ogiltigförklaring av de angripna rättsakterna anmärker tribunalen att genomförandeförordning nr 668/2010, genom vilken förteckningen i bilaga V till förordning nr 423/2007 har ändrats, inte längre har några rättsverkningar sedan sistnämnda förordning har upphävts genom förordning nr 961/2010.

106 Vad gäller förordning nr 961/2010 erinrar tribunalen vidare om att det i artikel 60 andra stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol föreskrivs att ett avgörande av tribunalen varigenom en förordning förklaras ogiltig, med avvikelse från artikel 280 FEUF, ska gälla först efter utgången av den överklagandetid som anges i artikel 56 första stycket i stadgan eller, om ett överklagande har skett inom den tiden, efter det att överklagandet har ogillats. Rådet förfogar således över en period om två månader, förlängd med tio dagar med hänsyn till avstånd, räknad från delgivningen av förevarande dom, för att rätta till det åsidosättande som konstaterats, i förekommande fall genom att vidta nya restriktiva åtgärder gentemot sökandena. Risken för att effektiviteten av de restriktiva åtgärder som införts genom förordning nr 961/2010 allvarligt och oåterkalleligt skulle kunna påverkas, framstår inte som tillräckligt hög för att det, med hänsyn till den betydande inverkan som dessa åtgärder har på sökandenas fri- och rättigheter, ska vara motiverat att låta verkningarna av den angripna förordningen bestå under en längre tidsperiod än den som föreskrivs i artikel 60 andra stycket i domstolens stadga (se, analogt, tribunalens dom av den 16 september 2011 i mål T-316/11, Kadio Morokro mot rådet, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 38).

107 Vad gäller verkningarna i tiden av ogiltigförklaringen av beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/644, erinrar tribunalen om att den enligt artikel 264 andra stycket FEUF, om den anser det nödvändigt, får ange vilka verkningar av en ogiltigförklarad rättsakt som ska betraktas som bestående. I förevarande fall kan den omständigheten att ogiltigförklaringen av förordning nr 961/2010 får rättsverkningar ett annat datum än ogiltigförklaringen av beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/644, allvarligt påverka rättssäkerheten, eftersom dessa två rättsakter föreskriver identiska åtgärder mot sökandena. Verkningarna av beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/644, ska

bestå gentemot sökandena fram till dess att ogiltigförklaringen av förordning nr 961/2010 får rättsverkningar (se, analogt, domen i det ovan i punkt 106 nämnda målet Kadio Morokro mot rådet, punkt 39).

Rättegångskostnader

108 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Sökandena har yrkat att rådet ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom rådet har tappat målet, ska sökandenas yrkande bifallas.

109 Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna ska de institutioner som har intervenerat i ett mål bära sina rättegångskostnader. Kommissionen ska följaktligen bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen)

följande:

1) Följande rättsakter ogiltigförklaras i de delar som rör Fulmen och Fereydoun Mahmoudian:

— Rådets beslut 2010/413/Gusp av den 26 juli 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av gemensam ståndpunkt 2007/140/Gusp,

— rådets genomförandeförordning (EU) nr 668/2010 av den 26 juli 2010 om genomförande av artikel 7.2 i förordning (EG) nr 423/2007 om restriktiva åtgärder mot Iran,

— rådets beslut 2010/644/Gusp av den 25 oktober 2010 om ändring av beslut 2010/413, och

— rådets förordning (EU) nr 961/2010 av den 25 oktober 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning (EG) nr 423/2007.

2) Rättsverkningarna av beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/644, ska bestå vad avser Fulmen och Fereydoun Mahmoudian fram till dess att ogiltigförklaringen av förordning nr 961/2010 får rättsverkningar.

3) Talan ogillas i övrigt.

4) Europeiska unionens råd ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Fulmens och Fereydoun Mahmoudians rättegångskostnader.

5) Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 21 mars 2012.

Underskrifter